

легенда, на собственъ текстъ „Князь-отшелникъ“. Той е първиятъ нашъ диригентъ, който ръководи първото изпълнение на Вагнерово творение въ българската народна опера, — „Летящиятъ холандецъ“, играна по неговъ преводъ. Съ нѣколко концерти на хорътъ „Гусла“ (при Дома на изкуствата и печата), чието ръководство той поема презъ 1930, Б. си спечелва напоследъкъ едно хубаво име и като хоровъ диригентъ. Съ същия хоръ той предприема лѣтото 1931 концертно пжване въ Чехословашко, като навсѣкжде — особено въ Прага — хорътъ поженва голѣми успѣхи съ изпълнението на български народни пѣсни. Композиции: „Тържествена увертюра“ (За хилядогодишнината отъ Симеоновия вѣкъ и 50 години отъ освобождението) „Прелюдия“, две сюити: „Въ гората“ и „Хаджи Димитъръ“, „Два танца“ — за голѣмъ оркестъръ; едно клавирио; „Малки скици“ и „Малка сюита“ — за пиано; мелодрамата „Царъ Самуилъ“ — за хоръ и оркестъръ; 10 мелодекламации; операта „Князь-отшелникъ“ — на собственъ текстъ; музика къмъ пиеситѣ: „Донъ Карлосъ“ (Шилеръ) и „Писмото“ (Мохъмъ); 40 пѣсни за единъ гласъ, съ съпроводъ на пиано; 25 хорови пѣсни, 20 детски пѣсни. Получилъ две награди отъ Министерството на народното просвѣщение — за оркестрови и хорови композиции, писалъ статии по обществено музикални въпроси. Превелъ либретата на: „Лѣтящия холандецъ“, „Донъ Паскуале“, „Хензелъ и Гретелъ“ и „Фиделио“.

Бойто, Ариго — Boito Arrigo — оперенъ композитъ и либретистъ, род. 24 февр. 1842 въ Падуа; училъ въ Миланската консерватория (Мацукато), компониралъ кантати „4 Юни“ и „Le sorelle d'Italie“; 1868 се явява на сцената на Миланската „Скала“ операта му „Мефистофель“ (по Гьоте), която нѣмала никакъвъ успѣхъ, а последвалитѣ следъ нея две нови опери не видѣли изпълнение. По голѣмо име Б. има въ родината си като поетъ. Той е авторъ на либретата на нѣкои опери на Понкиели и Верди („Отело“ и „Фалстафъ“).

Бойчевъ, Димо — детски музикаленъ педагогъ — родоначалникъ на „Дет-

скитѣ музикални китки“ у насъ, род. 13 юни 1878 въ Ичера (Котленско); училъ въ Сливенската гимназия, и като ученикъ още, ръководилъ хоръ, после свършва Казанлъшкото педагогическо училище, дето е билъ помощникъ регентъ на Г. Байдановъ, а следъ това учи малко време въ Одеското и Киевското Императорски музикални училища: елементарна теория солфежъ и хармония, но главно — чрезъ самоучество разширява познанията си. Още първата година, като основенъ учителъ, ръководи църковни и свѣтски хорове. За пръвъ пътъ той урежда такива въ Градецъ и Ичера. 1902 е учителъ въ Пловдивъ, и отъ това време се посветява на детската музика. Още същата година основава детски хоръ, който презъ септемврий 1925 преобрѣща въ дружество, подъ името „Детска музикална китка“, съ която започва да играе детски оперетки — отначало французски, а после и български. Отъ голѣмо значение за дейността на „Китката“ е, че по това време въ Пловдивъ служи като воененъ капелмайсторъ Маестро Георги Атанасовъ, който пише съпроводи на пѣснитѣ, оркестрира ги и, най-после, написва и оперетки. Безъ неговото ценно съдействие „Китката“ не би развила такава хубава дейностъ. По образецъ на тази първа „Детска музикална китка“ се създаватъ такива въ много други градове. За популяризиране идеята Б. урежда, безъ ничия подкрепа детски ваканционни курсове въ: Сливенъ (1907 и 1908), Бургасъ (1908), Варна (1909), Шуменъ (1910). Отъ тия курсове произлѣзоха „Детскитѣ музикални китки“ въ тия градове. Съ премѣстването му като учителъ въ София, той организира и тука „китка“, а такава има и сега въ Цариградъ, дето е учителъ по пѣние въ Българската прогимназия. Б. е първиятъ, който отъ 1914 започна да популяризира красивия народенъ обичай „Лазаруване“, възприетъ после отъ всички. Заслугата на Б. като родоначалчикъ на „Детскитѣ музикални китки“ у насъ, е много голѣма, защото чрезъ тѣхъ се повдига музикалното равнище на децата, а, заедно съ това — и на народа. Въ връзка съ работата си съ „Киткитѣ“, и за да сдобие съ